

ساعت ۲۳ به وقتِ دل‌تنگی

میلااد حسین زاده

۱۳۹۴

- شب‌نمی

مهمان گلبرگ گونه هایت شده است

پروانه ای

ز عشق شمع رهایی یافته

و مسلمان آیین تو

و کعبه اش دستان تو شده است

عشق

در باغ نگاهت

ز مهوربانی ات

سیراب گشته

تو با زیبایی آراسته شده ای

و باز هم می پرسند

که چرا عاشقت هستم ...

- در ساحل گونه هایت قدم می زنم

مباردا اشک بریزی

که امواج خروشان اشک هایت

مرا غرق خواهند کرد

- در افکار پریشانم
واژه ها را ففه می کنم
مردم تو را صدا می زنند
و از زیبایی تو می نوازند
ولی تو دیگر نیستی
و نیستی
که همپنان واژه ها صدایت میزنند ...

- شعر هایم
از بی وزنی
در هوای عاشقان معلق می مانند
ولی اگر به دل تو نشینند
کافی است برایم

- از زردی برگ هایی
که جامه ی برفی به تن کرده اند
می توان فهمید
که پاییز هنوز هست
و دیر نشده است
برگرد تا از نو شروع کنیم

- هر شب

قهوه ای تلخ می نوشم به یادت

اما

فاطراتت تجاوز می کنند به آرامش

و باز پناه می برم به قرص هایم

می بینی تناقض را در حال روزم ؟ ...

- آورده است نسیم عشق

برایم وعده ای دوست داشتی را

که کمی از

یخ های دلم را آب

و جاری کرد

اما باید بداند

دلی که عادت کرده است به سرما

گرم نخواهد شد این روزها

شاید حتی سال ها ...

- قصه ی تلخ زیستن
دو به شک شدن در فویشتن
که چرا آرزو ها کمرنگ می شوند
و چرا دیگر حرص باغی از میوه های بهشتی ندارد
ولی این روزها
فقط دلم را
به نقش نگاره ی گل عشق
بر روی پتویم بسته ام
که می ترسم آن هم پژمرده شود

- چشمی بیانداز
به مسافری که جا گذاشته است
چمدانی از وجودش را
در نگاهت

- حرف های من به تو را
کسی فواهد گفت که زبان ندارد
حال ممکن است
آن شفص روزگار باشد
یا ویرانت

- کاش هواپیما
قبل آنکه غرش کند
بر سر دشت لاله
را، شود به سکوت دشت
و بفهمد که
سکوت از عظمت دشت است
نه بی زبانی
و کاش ما انسان ها نیز بفهمیم

- یک خنجان رویا
در کافه های شلوغ
و میزی کنار
پنجره ای رو به دیوار
انگار نبودنت
دوباره فوشمالی ام، را فط فطی کرد

پایان

